

„Stajerc“ izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstro-Ogrsko: za celo leto 3 krome, za pol in četrt leta razmerno; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računari naročnino z ozirom na visokost poštnine. Naročnino je plačati naprej. Posamezne številke se prodajajo po 6 vin.

Uredništvo in upravnštvo se nahajata v Ptuj, gledališko poslopje št. 3.

Stajerc

Štev. 15.

V Ptuj v nedeljo dne 14. aprila 1907.

VIII. letnik.

U VII 316/7
3

V imenu Njegovega Veličanstva Cesarja!

C. kr. okrajna sodnija v Mariboru je o obtožbi (Janeza Rosker) kakor zasebnega obtožitelja) zoper Maksa Heller dovoljo prestopila po § 1 zak. z dne 15. oktobra 1868, št. 142 d. z. v naravnosti Janeza Rosker (kakor zasebnega obtožitelja) in njegovega zastopnika namestnika Stefana Stojkovic prostega obtoženca Maksa Heller zagovornika namestnika Dr. Mühlaisen zasebnega udeleženca njegovega zastopnika po danes dognani glavni razpravi po predloži obtožitelja, da naj se obtoženec krivni sposna in karmje v zmislu oplozbe in in obsodi, da mora razsodno objaviti v „Stajercu“ in po predloži zasebnega udeleženca razsodilo tako: „Maks Heller, roj. 9. dne septembra 1871 v Ptuj tja prijetojen, kat. vere. samski knjigovodja in bivši izdajatelj ter odgovorni urednik periodične tiskovine „Stajerca“ v Ptuj zavoljo prestopa § 21 tisk. zak. enkrat kaznovan.

Kriv je prestopka po § 1 št. 1 zakona z dne 15. oktobra 1868 št. 142 d. z. s tem, da je kot odgovorni urednik periodične tiskovine „Stajerc“, ki izhaja v Ptuj, zanemarljivo ona paznost pri kateri bi jo bil imel, kakor je njegova dolžnost, bila izostala sprejeti v št. 17 z dne 10. junija 1906 na strani 4 „Stajerca“ roudnjane pregreške zoper varnost časti po § 491 k. z. utemeljene vršne tiskovine, v kateri je zasebnega obtožitelja Janeza Rosker primerjal steklemu psu in zahteval da naj ga živinodržavnik prešte in se obsodi po § 1 št. 5 gorinavednega zakona z uporabo § 266 k. z. na 30 K globe, za slučaj neistritivnosti na 3 dni zapora, po § 39 zak. z dne 17. decembra 1862, št. 6 § 2 za leto 1863, da more predstoječe razsodno objaviti v „Stajercu“ za lastne stroške in sicer na prvi strani pod ovoidnim slankom tekom 14 dni je pravokopnosti te razsodbe le po § 389 2 pr., da povrne stroške kazenske pravde in izvršiti kazni.

Maribor, dne 27. marca 1907.

Sterger m. p.

(Nečitljivo.)

Somišljeniki!

V nedeljo, 14. aprila 1907 se vrši v gostilni Tersček v Celju

velik shod

za volilne okraje Celje-Vransko, Brežice-Sevnica-Laško in Marenberg-Šoštanj-Slov. Gradec.

Začetek ob 4. uri.

Pristop imajo le vabljeni.

Z ozirom na ta shod objavimo svoje kandidature šele prihodnjič.

Strankino vodstvo.

Štirikrajcarček.

Po Rosegger-ju.

Saj pravim, v starih časih je bilo marsikaj bolje nego danandajšnji. Še celo stari denar mi je bil ljubši od sedanjega. Spominim vas le na štirikrajcarček. Ali ni bil to imeniten penez?

Jaz imam štirikrajcarčke še zmiraj v visokih čulih. Ne zaradi tega, ker sem jih precejšno število ogrel v žepu svojih hlač, ampak ker sem s pomočjo tega denarja neko goljufivemu peku Kolarju pošteno posvetil.

Znam, da bi radi vedeli, kako se je to zgodilo. No, le pazljivo berite, vam bodem pa to dogodbo lepo popisal.

Pred kakimi petnajstimi leti sem sedel na večer pred Vsemi svetniki v pekovi oštariji. „Krčmar“, sem klical „pridi no sem, imam ti nekaj povedati!“ „Hitro, hitro!“ klical je ostir, „ali ne vidiš, da imam polno roko steklenic? Ljudje so žejni.“

Aha, tako je, sem si mislil. Če sedi lepa udova Urbanka poleg tebe, mora si človek pljuče in grlo celo uru napenjati, da dobi kapljico vina od tebe, danes pa so ljudje žejni — že vem, kam pes taco moli.

„Počasi je vendar prišel do mene in menil, naj ne pustim preveč deževati, ker bi rad repo in korenje v suhem spravil.“

„Gospod pek in krčmar“, sem mu odvrnil, „pustiva zdaj dež in repo pri miru! Spominil se še bodeš, da sva v nedeljo zvečer tukaj-le skupaj sedela?“

„Bode že tako“, odgovoril je Kolar.

„In da si mi, ko sem poravnal račun, menjal petak?“

Ura odločitve . . .

Volilcem spodnje-stajerskih in koroških volilnih okrajev!

Obračamo se do Vas, samostojni, napredni volilci kmečkega, obrtniškega in delavskega stanu, — obračamo se do Vas v uri odločitve, brez nepotrebnih praznih besed, brez vsake komedije, — obračamo se do Vas s trdnim upanjem, da ni izumrlo v srcu ljudstva čustvo samostojnosti in da to ljudstvo še ni tako duševno ter telesno podjarmljeno, da bi bile naše besede — odveč!

Splošna in ednaka volilna pravica nam je vstvarila nove razmere, — ednake pravice imamo mi vsi, ki živimo, delamo in trpimo v državi. Doslej brezpravne neštete množice stopajo na plan, dvigajo glave in zahtevajo večne svoje pravice. In čeprav so napravili prijatelji teme svoj račun, češ: splošna in ednaka volilna pravica bode koristila edino onim, ki špekulirajo na ljudsko neumnost, — imamo naprednjaki vendar-le dovolj poguma, da nastopamo prosto z lastnimi kandidati, da se ne pustimo preplašiti, da vržemo smelo bojno rokovic nazadnjaštvu in prvaštvu pred noge . . . Kajti — ne več politikujoči farji, ne več ošabni prvaki, — ljudstvo bode zdaj govorilo! In prihanli smo si v najhujšem boju vedno še toliko upanja, da verujemo neizbrisljivi resnici: ljudstvo je nesmrtno, — kralji, vlade, postave prihajajo in odidejo, ljudstvo pa ostane, — zmaga pa je gotova tisti stranki, ki temelji v ljudstvu!

Troje večjih strank stoji v naših pokrajinah v volilni borbi: Klerikalni prvaki, nova „narodna“ stranka in mi!

Ali naj ponavljamo svoje misli glede klerikalstva? Kar smo vedno govorili in pisali o klerikalizmu, to dokumentira iz novega sedanja volilna borba. Na prstih lahko naštejemo priznice, ki še niso omadeževane od političnih govorov, — malo je spovednic, v katerih se ne agitira za klerikalne kandidate, — bele vrane so duhovniki, ki se brigajo za Jezusove nauke in se ne pečajo s posvetno umazano politiko! Žalostno je to in človek bi vzdihnil: kam so zabredli ti možje, ki nosijo križ in duhovniško obleko, ki bi imeli zastopati evangelij ljubezni, kam so zabredli in kam plovejo?! Res je, tisočkrat res: klerikalizem je najhujše zlo za ljudstvo, katerega hoče obdržati v srednjeveški temi, — klerikalizem je najhujši nasprotnik čiste vere, ki mu ji le firma, za katero skriva svoje umazane kšefte . . . Čas bode prišel, ko se bodo poznejši rodovi zgražali nad strastnim, brezobzirnim postopanjem klerikalne kaplanokratije! „Mene, Tekel, Upharsim“, — tako kličemo zbesneli duhovščini, ki prodra in izda in križa vsak dan Jezusovo ljubezen . . .

In nova „narodna“ stranka? Kdo bi jo resno vpošteval? Kdo bi si staval zaradi nje sivih las v glavo? Načeljujejo ji vendar isti gospodje, ki so bili doslej stebri prvaštva, isto sovraštvo jim je cilj in zato so istotako naši nasprotniki! V Polzeli so pokazali, da se jim ne gre za boj proti nazadnjaštvu, temveč le za — lastne, dobro rejene osebe! In zato jim pustimo veselje, — pustimo jim „luksus“ lastne „stranke“, — pustimo jim vse to, kajti Revčki-Andrejčki so vendar-le in podobni se nam zdijo žabi, ki se je naphovala, dokler ni iz same ošabnosti — počila . . .

Ura odločitve je tukaj! Ali jo naj prespimo? Ali naj bi bile zamanj vse žrtve, ki smo jih prinesli tekom sedmih let za svoje prepričanje? — Ne! Tega ne smemo storiti! Naša napredna stranka je dokončala svojo otroško dobo in moč zato stopa na pozorišče: tukaj sem, tukaj stojim, sem že pek in krčmar in sem imel v svojih rokah že več denarja, kot si ga ti v celem življenju videl. Jaz pogledam dobro vsak krajcar, ako ga doblim, ali če ga izdam. Bog ve, če nisi goldinarja po poti izgubil? — Glej ga no kmetiča, jaz bi ne bil prav menjal!“

Ker je bil pek hud, bil sem prepričan, da ima moj goldinar, ker je tajil, nisem mogel ničesar opraviti. Prepira in sovraštva pa zaradi jednega plesnjivega goldinarja tudi nisem hotel imeti. Pusti mu ga, sem si mislil in mu rekel: „No, če za gotovo veš, da si mi štiri goldinarje nazaj dal, tedaj ti že moram verjeti!“

„Mislim, da more biti tako!“ odvrne glasno in odide k učencu, ki je pridno mešal testo. Kar v hlače si je obrisal široko desnico, segel v korito in vrgel za oreh debel košček testa na vago. Pravim: komaj za laški oreh je bil velik košček testa, iz katerega je naredil struco ze uboge.

In ko je fantu zapovedal, da ne sme delati težjih struc, kakor je ona na vagi, prišel je zopet k gostom. Takoj za njim smuknil je učenec skozi vrata v kuhinjo h kuharici. No, le čakaj pek, dejal sem samemu sebi, stopil tiho k vagi in vtaknil štirikrajcarček v testo, misleč: tu imaš goljuf nazaj svoj štirikrajcarček, katerega si mi prodal za goldinarja.

Zjutraj ne grem nikdar v oštarijo. Toda na Vseh svetnikov dan nisem se mogel premagati, da bi ne šel pred mašo k peku. Začeli so prihajati ubožci in niso mogli sprehvaliti velikih struc. Nekateri so pravili, da že od tistega časa, ko je žito na pol zastoj postal, niso kaj takega videli ali doblili. „Ej, ej“, menili so drugi, „pek le ni tako trd, kakor ljudje mislijo.“

„Tega se ne spominjam več dobro, mogoče je že“, dejal je nato. „Pa brez zamere, iti moram v kuhinjo, da naženem fanta testo mesit. Danes imam veliko dela. Jutri je praznik Vseh svetnikov in zato moram speči tristo struc za uboge. Saj veš, kakšna neumna navada je pri nas. Pa kaj moreš napraviti!“ To izreki, hotel jo je potegniti.

Tu se zaderem jaz v kuhinjo, naj gre učenec hitro struce delat, ker mojster nima časa: mora v krčmi gostom streči. Fant se je takoj spravil na delo, a krčmar je moral pri meni ostati.

„Jaz pa pravim“ sem nadaljeval, „da si mi v nedeljo petak menjal in me pošteno ogoljufal!“

„Ogoljufal? Jaz tebe?“

„Ravno jeden goldinar je znašal račun.“

„Res je, zdaj se že spominjam, iz petaka sem ti vrnil štiri srebrne goldinarje“, rekel je pek in napravil strašansko pošten obraz.

„Kolar“, sem dejal in odprl svojo možno, „ti si mi dal tri goldinarje in jeden štirikrajcarček. Pri tvoji mrtvaški luči — še kresnica poleti bolje sveti — sem denar preslabo videl. Ko sem prišel domov in dal možnjo ženi, začela me je kregati in zmerjati za pijanca in lumpa, ki v jedni uri dva goldinarja zapije in se pijan ne postane. Zdjaj vem, da sem dobil ta preštanteni štirikrajcarček za četrti goldinar. Si se pač zmotil, sem si mislil, ker je štirikrajcarček tako velik in tako težek kakor goldinar.“

„To je pa vendar malo preveč!“ zagodel je krčmar in s pestjo močno udaril po mizi, „misliš, da ne poznam več denarja in da sem te nalašč ociganil? Dvajset let

tako je moje prepričanje in tako hočem nastopati!

Kar zahtevamo, to je označeno v številkah našega lista in v našem programu. Vkljub temu naj ponovljamo glavne naše zahteve. Le-te so:

1. Glavna stvar je gospodarsko delo. Mi smo nasprotniki vsakogar, ki hoče siliti v ospredje malenkostno politiko, ki se briga le za napise in pečate, ki pa zanemara gospodarsko delo. Kmetje, le vkup, le vkup, — tako pravimo tudi mi! Ali ne vkup, da ohranite nadvlado klerikalstva, temveč vkup, da zboljšate z delom svoje gospodarsko stanje!

2. Hudodelstvo je, ako se vlačí politiko na gospodarsko polje. V politiki poznamo naprednjake in nazadnjake, narodnjake in socialiste, te in one, ali v gospodarstvu poznamo le kmete s kmetjskimi interesi, obrtnike in delavce obrtniški ter delavskimi interesi. Kadar vpijemo otrok: oče, daj mikruha, — takrat mi ne morem zamašiti lačna usta z besedo: „Hej Slovani“ ali „Naprej zastava Slave...“ Zato je hudodelstvo, ako vpijejo prvaki „svoji k svojim“. Politika na levo, — gospodarstvo pa na desno!

3. Neosnovano in škodljivo je sovraštvo proti Nemcu. Ali se naj mlado drevesce naslanja na slamo? Ali naj iščejo Slovenci pomoči pri Culukafrih? Ne, — Nemec nam je najbližji in na Nemca se moramo opirati, ako hočemo pridobiti malo večji košček kruha. Zato: urednišči nemške šole, učite se nemščine, — živimo z Nemci v prijateljstvu in zmaga bode naša!

4. Kmet pa je temelj družbe. Stvarnik kruha si, ti revni kmet in vkljub temu si bil doslej le tovarna živina za izsesalce ljudstva! Mi pa pravimo: Kmet, voli kmeta! Le kdor je v potu svojega obraza delal, le ta razume delo! Kmet, voli le kmeta, kajti vse drugo je nič! To bi bilo glavno, kar hočemo povedati!

Odločilna ura bije! Hofrati, kaplani, profesorji nastopajo in mažejo med okoli kmetjskih ast... Ali mi svarimo: Kmet, obrtnik, delavec, — ura odločitve bijel! Kakor si bodeš postljal, tako bodeš tudi spal! In povemo ti, v bogo ljudstvo, povemo ti v obraz: samo si krivo, ako si suženj lakote, ker se ne ubraniš klerikalnih in prvaških mrčesov!

Mi pa stopamo z veselimi upanjem v boj! Morda zmagajo nekateri naših kandidatov. In ako bi nobeni naprednjak ne zmagal, se tudi ne bodemo jokali. Časi bodo prihajali, da požene ljudstvo z mokro cunjjo vse svoje izsesalce!

Kdor hoče pokazati, da je nasprotnik izkoriščanja, zatiranja, izrabljanja prižnice in vere, — ta bode volil za nas! Eden za družega, ljudstvo za nas! Eden za družega, ljudstvo! In po volitvah bomo nadaljevali svoje delo!

Živelí naprednjaki!

Strankarsko vodstvo
„Napredne zveze“.

Počasi se je tudi pek skobacal iz toplega gnezda in prišel v sobo. Zagledavši lepe struce, ga je streslo, kakor bi bila šla smrt mimo njega. Za božjo voljo, pa vse so tako velike! Zdaj se je začela komedija. Fant je klical vse svetnike za pričo, da ni napravil nobene struce za muho težje, kot je bila mojstrova na vagi.

»Sem s tisto, ki sem jo jaz naredil in na vago djal!« dere se Kolar. »Vidiš ničvrednež, kako je ta mična, a kako bunkaste so vse, katere si ti napravil!

»Prosim, gospod mojster, pa jih vagajal! Vagajva jih!«

»In ko jih res vagata, mrmral je pek: »Res so enako težke. Kakšen zlodej je le imel tu svoje kremplje vmes?«

Potem je stisnil struco, ki je bila na vagi in — našel štirikrajcarček v njej.

Pogledal ga je od vseh strani. »Ti«, rekel je jezno in se obrnil proti meni, »ta lumparija je od tebe! Štirikrajcarček z zarezno na robu.«

»Tako, moj štirikrajcarček je na robu zarezan? Kako pa veš to?«

»Tu! Tu ga imaš!« se je zadril in potegnil možnjo iz aržeta, »tu imaš goldinar! Dam ti ga zastonj! Zaradi njega še ne bodem šel berati!«

In vrgel mi je goldinar pod nogo, da je, glasno zveketajoč, odskočil pod klop. Vesel sem ga pobral ter ga popoludne pri ofru dal za uboge. Upam da je bil deležen vsaj nekaj tistega blagoslova, kakor pekov štirikrajcarček.

Politični pregled.

Novi poljski kanoni. Zdaj je rešeno vprašanje naših novih kanonov, o katerih se je toliko prepiralo. S starimi kanoni se je zamoglo v minuti k večjem 4 do 6 krat ustreliti; z novimi pa se bode streljalo 19—21 krat v minuti. Kaliber nove kanone je 8 cm; strelja nadalje 6100 m. oz. 6800 m (Aufschlagzünder). Kanone imamo zdaj, hvala Bogu! Kmalu pride gospod minister in bode zahteval za te kanone konjev in moštva.

Stajerska postava o varstvu planin (Alpen-schutz), ki jo je sklenil deželni zbor, obsega sledeče točke: 1. Na temelju zemljiško davčnega zapisnika obstoječe planine (alpe) se morajo obdržati kot take. Prepovedano je, odtegniti alpe planinskemu gospodarstvu, predrugačiti planinsko zemljišče, sploh vsako nastopanje, ki bi škodovalo bodočnosti planinskega gospodarstva. — 2. Le v to svrhu postavljena komisija sme to izjemoma dovoliti. — 3. V vsakem sodnijskem okraju se uredniški posebni tozadnevni osek. — 4. Pri vsaki politični oblasti se naloži planinsko knjigo. — 5. Deželni odbor imenuje planinske nadzornike. — 6. Prestopki te postave se; kaznujejo z globlo do 1000 K. Globe se porabi za planinsko gospodarstvo.

Novi obrtni red. Z ozirom nato, da imamo mnogo somišljenikov med obrtniki, podati nam je glavne točke obrtnega reda. Omenimo naprej, da ta postava ni veliko vredna. Postava razločuje med rokodelskimi in koncesioniranimi podjetji. Vstop v rokodelsko obrt zahteva dokaz sposobnosti. V trgovstvu se zahteva dokaz sposobnosti le pri trgovini s kolonialnim, špicerijskim in materijalnim blagom ter pri mešanih trgovinah. Obstoječih trgovin in obrti se to ne tiče. Obrtnik v tem zmislu postane lahko, kdor se je pečal vsaj 5 let z obrtom. Pri trgovskih družbah mora vsaj en član imeti dokaz sposobnosti. Pri konfekcijski industriji velja prepoved vzeti mero. Tadi ne smejo konfekcijonerji obleke in čevljev popravljati. Učenec mora imeti spričevalo, pri rokodelcih tudi učno izkušnjo. Organizacija obrtnikov je po novi postavi veliko olajšana.

Proti zlorabi prižnice. Preteklo nedeljo je v Roznavi na Moravskem zapustilo okroglo 200 vernih kmetov odnotno farno cerkev in to v hipu, ko je pričel župnik na prižnici govoriti o volitvah. Tako so se uprli kmetje politiziranju v cerkvi. V raznih drugih krajih so to posnemali. Ravno tako so zapustili na velikonočnih praznikih kmetje iz občin Svabence, Račic in Arved cerkev. V Svabenci so šli kmetje na pokopališče. Župnik je šel za njimi in jih vprašal, zakaj so to storili. Neki kmet mu je dejal: »V cerkvi se nam govori o politiki, to pa imamo lahko doma. Ako naj čujemo politiko, gremo v gostilno, ali pa ostanemo doma«. Res pametne besede! Kaj, ko bi tudi stajersko-koroški kmetje pričeli odločno borbo proti politični gonji v cerkvi?!

Duhovniki med seboj. Lani je izjavil nadškof v Pragi, da ne more vzeti na znanje obstoj deželne zveze malih čeških duhovnikov. Povedali smo svoj čas, da imajo ti češki duhovni društvo, v katerem se podučuje vse drugo kakor krščansko pokorščino. Zdaj je škof torej društvo prepovedal. 2. t. m. po so imeli duhovniki svoj shod. Bilo jih je zbranih 200 župnikov in kaplanov, ki so zastopali 2000 duhovnikov. Knezoškofijski tajnik je predlagal, naj se duhovni pokorijo in razpustijo društvo. Nastal je velikanski nemir. Neki duhovnik je kričal, da so jezuviti krivi knezoškofijskega odloka. Duhovni so nato odklonili zahtev, da bi se društvo razpustilo. Od kmelov zahtevajo slepo pokorščino, sami pa je ne poznajo! Morda vprizorijo češki kaplani še — štrajk.

Cesar je potrdil postavo o učiteljskih plačah, katero je sklenil deželni odbor koroški.

Izmučeni kmetje. Nemški listi pišejo: Izmučene kmete na Rumunskem so pripravili s puškami in sabljami zopet „k miru“, — več stotin kmetov k večnemu miru... Upori kmetov v srednjem veku so veljali plemenitažom in oduhom; ravno tako zadnji upori rumunskih kmetov. Kajti rumunski bojar (veleposestnik) in judovski najemnik smatrata kmeta le za delavno mašino, ki jo lahko izrabljata po lastni volji. Rimski posestnik sužnjev je imel vsaj interes, da so ostali sužnji zdravi, bojar in jud pa niti tega nimata. In odkar so prihajale iz judovskih galiških mest na Rumunsko velike zveze oderuhov,

izgubil je kmet zadnje upanje, da se mu zboljša položaj. Da so kmetje obupali, ni bilo treba hujskanja ne socialistov. Nahujškala jih je edina revščina, ta grozna revščina, ki jih je potlačila na položaj tovarne živine. In v takem slučaju se vzdrami bestialnost. Sovrašstvo pa postane še večje, ako pomislijo, da pripadajo plod njih dela le onim, ki ne sadijo in ne žanjejo, ne poznajo ne motike ne kose, — da morajo kmetje lakoto trpeti, medtem ko pelje bojar mestu lepo življenje in nakopiči žid vedno novih zakladov... Od kmetov na Rumunskem je jemalo za posojila 60 do 400% obresti. Hiš v rumunskih vaseh pa jih je 70% zidan iz ilovke, 56.000 družin pa živi v votlinah kot živali...

Dopisi.

Špitalič. (Druga smrdljiva cvetka bralno društva.) Pred par leti je bilo pri nas vse dobro in mirno, ker ni bilo hujšakačev, kakor so bili Bog dandanes. Že v lansko leto izšlih štev. „Štajerca“ čitali smo o znani trojici. Nam je šel dopisnik onih dopisov neznan, vendar se polnoma strinjamo z njegovimi trditvami. Do smo molčali, pa zdaj čutimo skrajno potrebo da spregovorimo v javnosti; kajti predrznost kajšnih klerikalcev presega že vse meje. Župnik in učitelj zabavljata čez trezno mislečo kmet in prvi se že z prižnice drzne zbadati vsakega kdor ni v njegovih pobožnih bratovščinah in „Štajerca“, ta je po njegovi sodbi odpadec naroda in brezverec. Bralno društvo je za svojo obstanka priredilo že par klavernih selic, od katerih je cvet bral. društva ter deviških tercialk posebno zadišal, kajti sad teh komedij so zelo obilno obdani z blagovom. Neka zaostala devica in strašno pobežala tercialka se je posebno ponašala s svojo rodnostjo, ter hodila zato v teatre katere prajajo naši farški podrepaniki in je nastopila le — „botrica“ a zdaj bi jo pa sama potrebovala da bi pa stvar ostala prikrita in v krstni lukvah bila kljuka odstranjena, jo je popihala čez avstrijsko mejo na Nemško za svoj ljubčekom, ali Bog si ga vedi kam. Njena očeta je ta sramota zelo potrla in ga položila na bolniško posteljo. Za njo je to britka kušnja, za nas pa krasen poduk. Mi opozorimo g. župnika, naj raje tankaj utakne svoj namesto da se vtika v naše razmere in zabavlja čitanje „Štajerca“ kar vendar ni nič nepačnega. Mi se čudimo župnikovi praksi, da on prvi zapazil dekliski žegnani stan. Hm hm. G. nadučitelju pa svetujemo da se drži s službe, in da naj ima skrb za boljše odgoj mladine na mesto da se peča s temi neumni teatri in se vozi z „biciklom“ za narodno po drugih lušnih veselich; kajti v tem mestu ne obstoji njegova služba ter to tudi nikoli prav nič ne koristi. Tudi naj bi s svojo polovico milostneje ravnal, ter s strankami jazneje občeval, kakor se sploh spodobi za inteligentnega človeka. Toliko za danes. drugo krat pa kaj več. Zajkloštarski spe...

Dornova niže Ptuja. Dragi „Štajerc“, imate ti naznaniti, kako so nekateri odborniki pot udrihali, ko so imeli 6. t. komisijon. Bilo tako, kakor da bi Bog samo zaradi klerikal svet vstvaril. Vlačijo se od ene do druge stiline. 7. t. so se zjutraj ob 3. uri pripravili na pot. Šel sem k nekemu prijatelju, in ko se vrnil, me je eden teh klerikalnih svinj napadel z dvema fantoma. To je sad klerikal prvaške bande!

St. Jakob, Slov. Gor. Sprejmi, dragi „Štajerc“ kratak dopis tudi od nas. Kar vsako dobro stvar priganjajo tudi tebe. Kar Rabuzek je grozno hud nate. (Op. uredništvo!) Mi pa na Rabuzeka prav nič, ker nam je skrbel že veliko smeha!). Mi mladeniči pa zate zelo zanimamo, bolj kakor za klerikal „bralno“ društvo, ki ga obiskujejo neki zelo fantje. Le enega teh klerikalnih mladeničev ti povemo. To je Matija Ziner, ki hodi t. dragi „Štajerc“ v farovž tožiti. Pred kratkim župnika grozno nalagal. Pravil mu je, da mladeniči zelo grdo obnašajo, češ da govori cerkvi z dekletami. Vsled tega je župnik od petja odpravil. Ta tercijal vse izvohal in nese župniku na nos. Gre se menda v prah